

2019 metų birželis

MIESTAS – DANGIŠKOSIOS JERUZALĖS ATSPINDYS:

„KAS GERO YRA TAMSOJE?“

1. Pažiūrėkime temą pristatantį filmuką.
2. Susipažinkime su mėnesio tema (galima panaudoti pateiktas skaidres):
  - a. „Tikslas, kurio link keliauja visa žmonija, yra Naujoji Jeruzalė, Šventasis Miestas (plg. Apr 21, 2–4). Įdomu, kad Apreiškimo knygoje sakoma, jog **žmonijos ir istorijos pilnatvė tikrove tampa mieste**. Turime žvelgti į miestą kontempliatyviu žvilgsniu, tikėjimo žvilgsniu, atrandančiu Dievą, gyvenantį jo namuose, gatvėse, aikštėse“ (EG 71). Todėl mes, krikščionys, esame kviečiami neužsidaryti savo namuose, bendruomenėse, bet eiti ir paversti miestus Dievo ramybės vietomis. Viešpats sakė: „Eikime kitur, į gretimus miestelius, kad ir ten skelbčiau žodį, nes tam esu atėjęs“ (Mk 1, 38). Dievas nesislepia nuo tų, kurie Jo nuoširdžiai ieško. Mes patys kartais norime „paslėpti“ Jį nuo kitų, o kartais ir nuo savęs pačių, kad per daug nesikištų į mūsų gyvenimą, į mūsų darbo vietas, į mūsų kasdienybę. **Bet Jėzus nori ateiti pas mus į svečius**, Jis visur ir visada yra „savas“, ar prieš 2000 metų Nazarete, ar šiandien mūsų miestuose ir kaimuose. Trisdešimt metų Jis gyveno kaip kiti žmonės: dirbo, ėjo į turgų, sveikinosi su sutiktais žmonėmis, bendravo. Jėzus nori tęsti savo kelionę po miestus, t. y. tęsti savo kelionę po žmonių buitį, po tikrąjį jų gyvenimą. Jis nori ne tik dalyvauti „vakaro programoje“ ar būti „vienos valandos svečias“ sekmadienį, bet ir pasilikti mūsų kasdienybėje, matyti mūsų užkulisius, net tas gyvenimo vietas, kurias slepiame nuo kitų, o gal net ir nuo savęs pačių. **Leiskime Jam keisti mūsų širdis ir gyvenimą, pasilikime Jo artumoje visur: gatvėje, parduotuvėje, namuose, darbe ar bare...** O jei to nepageidaujame, jei mums užtenka skirti Viešpačiui vieną valandą per savaitę, gal verta susimąstyti: ar tikrai norime pasiekti amžinybę? Juk ten matysime Jį „veidas į veidą“ ir nuolat būsime Jo artumoje.
  - b. Dažnai atrodo, kad Dievas toli, kad Jo nėra, susiduriame su neteisingumu, abejingumu, blogiu. Tačiau tikra ir tai, kad tamsoje visada pradeda skleistis kažkas nauja. Reikia mirties, kad įvyktų prisikėlimas, reikia kančios, kad patirtume, kas yra išgelbėjimas. **Kad ir kaip būtų juoda, gėris grįžta, kalasi ir skleidžiasi, tik jam reikia paruošti takus**. Dažnai dar neregime vaisių ar net daigų, todėl turime puoselėti tikrumą ir ugdyti įsitikinimą, jog Dievas veikia visose situacijose, net tarp nesėkmių, tamsos, nevilties, nes „šitą lobį mes nešiojamės moliniuose induose“ (2 Kor 4, 7). Tas tikrumas yra tai, ką popiežius Pranciškus įvardija kaip „slėpinio pajautą“, žinojimą, kad dovanojantieji save Dievui iš meilės tikrai duos vaisių (plg. Jn 15, 5). Todėl nesutinkame su tais, kurie sako, kad bus tik blogiau. Ženkime pirmyn, nebijokime eiti į savo miestų gatves – juk **Evangelija visada kviečia leistis į riziką, susitikti su kitu „veidas į veidą“**, patirti mums iššūkius ir baimę keliantį fizinį artumą, kitų žmonių skurdą ir skausmą. Eikime ir ten, kur, atrodo, sunku būti krikščionimi, atiduokime visas jėgas, ir Dievas padarys mūsų pastangas vaisingas taip ir tuo metu, kaip Jam patinka.
  - c. Niekas negali eiti į mūšį neįsitikinęs, kad nugalės. Kas pradeda nepasitikėdamas, jau yra pralaimėjęs pusę mūšio ir užkasa savo talentus, primena popiežius Pranciškus apaštališkajame paraginime *Evangelii Gaudium* (85). Deja, kartais tuščiai leidžiame laiką vien aptarinėdami „tai, ką reikėtų padaryti“ – tai „turėjimo padaryti“ nuodėmė (EG 96). **Mes, krikščionys, turime ieškoti naujo pobūdžio maldos ir bendrystės erdvių, patrauklių ir reikšmingų miesto gyventojams**. Kai kuriose šalyse veikia ekumeninės gatvės tarnystės grupės, kurių nariai palydi pasiklydusius žmones, pametusiems batus po audringų šokių

dalina šlepetes, išdrįsta išeiti į gatves naktį, dažnai ir paryčiais, nesmerkdami ir „nenurašydami“ tų žmonių, bet tiesiog elgdamiesi taip, kaip Jėzus elgtųsi: su meile žvelgia į juos. „Kasdieniam gyvenime piliečiams dažnai tenka grumtis dėl išgyvenimo, ir toje kovoje glūdi gili egzistencijos pajauta, paprastai apimanti ir gilų religinį jausmą. Turime tai apmąstyti, kad galėtume pradėti tokį dialogą, kokį su samariete užmezgė Jėzus prie šulinio, kur ji norėjo numalšinti troškulį (plg. Jn 4, 7–26)“ (EG 72). Galbūt ne visiems priimtina tokia tarnystės forma ir tikrai tai ne kiekvieno pašaukimas, bet verta paklausti savęs: ar esu pasiruošęs(-usi) sutikti šių dienų samarietę ir skirti jai laiko? Ir tikrai kiekvienas galime melstis asmeniškai ar susibūrę drauge ir verta nuo to pradėti.

Į miestą reikia žvelgti dvasiniu žvilgsniu, kad mūsų rankos kartais neliktų suteptos krauju dėl patogaus ir nebylaus bendrininkavimo nuodėmėje. **Būti krikščionimi šiandien – tai būti aktyviam ir nešančiam šviesą:** melstis už miestą, eismo spūstyje esančius vairuotojus, gydomus ligonius ir jiems patarnaujančius medikus, politikus, valdininkus, muzikantus, menininkus, pardavėjus, teisėsaugą ir teisėtvarką, mokytojus ir dėstytojus ir t. t., melstis už visos Lietuvos ir savo miesto ar kaimelio gyventojus. Tada mūsų miestai atspindės dangiškąją Jeruzalę, veikti bus lengviau įveikti liguistą nepasitikėjimą, nusivylimą, tamsą, o mūsų viešosios erdvės skatins jungtis, megzti ryšius, pripažinti kitą ir kurti bendruomenes. Apaštalas Paulius, rašydamas laišką Titui, ragino jį pasilikti mieste ir sutvarkyti, „kas buvo likę nesutvarkyta“. **Tad turime dar daug ką nuveikti.** Drąsos, Jėzus eina pirma mūsų miesto gatvėmis!

3. *Apmąstykite popiežius Pranciškaus kalbą jaunimui Vilniaus Katedros aikštėje 2018 m. rugsėjo mėn. 22 d.*

Klausiu savęs: kaip jumoje išsiliejo ši Dievo malonė? Ne iš oro, ne magiškai. Gyvenimo nesutvarkysi burtų lazdele. Tai įvyko per asmenis, su kuriais susikirto jūsų gyvenimo keliai, per tuos gerus žmones, kurie stiprina jus savo tikėjimo patirtimi. Gyvenime visada yra žmonių, kurie mums ištiesia ranką, kad padėtų atsikelti. <...> esame krikščionys ir norime siekti šventumo. Siekite šventumo pradėdami nuo susitikimo ir bendrystės su kitais žmonėmis, būkite dėmesingi jų poreikiams (plg. EG 146). Mūsų tikroji tapatybė yra susijusi su priklausymu tautai. Nėra nei „laboratorinės“, nei „distiliuotos“, nei „grynakraujės“ tapatybės – tokių nėra. Yra keliavimo kartu, kovojimo kartu, mylėjimo kartu tapatybė. <...> Jėzus kviečia mus išeiti iš savęs, rizikuoti susitinkant „veidas į veidą“ su kitais. Iš tiesų tikėti į Jėzų dažnai reiškia šuolį į tuštumą akiai pasitikint, o tai baisu. Kartais tikėjimas veda mus į diskusiją su savimi, kviečia išeiti iš savo susikurtų schemų, o tai gali mums sukelti kančią, atimti drąsą. Tačiau būkite drąsūs! Sekti Jėzumi – uždegantis nuotykis, kuris suteikia mūsų gyvenimui prasmę, leidžia mums pasijausti bendruomenės dalimi, o ta bendruomenė mus drąsina, lydi, įpareigoja tarnauti kitiems.

4. *Apmąstykite Šventojo Rašto ištrauką (iš Evangelijos pagal Luką 19, 1–10):*

Atvykęs į Jerichą, Jėzus ėjo per miestą. Ten buvo žmogus, vardu Zachiejus, muitininkų viršininkas ir turtuolis. Jis troško pamatyti Jėzų, koks jis esąs, bet negalėjo per minią, nes pats buvo žemo ūgio. Zachiejus užbėgo priekin ir įlipo į šilkmedį, kad galėtų jį pamatyti, nes jis turėjo tenai praeiti. Atėjęs į tą vietą ir pažvelgęs aukštyn, Jėzus tarė: „Zachiejau, greit lipk žemyn! Man reikia šiandien apsilankyti tavo namuose“. Šis skubiai nulipo ir su džiaugsmu priėmė jį. Tai matydami, visi murmėjo: „Pas nusidėjėlių nuėjo į svečius!“ O Zachiejus atsistojęs prabilo į Viešpatį: „Štai, Viešpatie, pusę savo turto atiduodu vargšams ir, jei ką nors nuskriaudžiau, gražinsiu keturgubai“. Jėzus tarė: „Į šiuos namus šiandien atėjo išganymas, nes ir jis yra Abraomo palikuonis. Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę.“

5. Apmąstykite asmeniškai arba grupelėje pasidalinkite **šiais klausimais**:

- a. Ką turėčiau keisti savo gyvenime, kad Kristus būtų kasdienybės, o ne vakaro ar sekmadienio svečias?
- b. Koku būdu galėčiau pasitarnauti (aš asmeniškai, mūsų parapija ar bendruomenė) esantiems tamsoje, nepažįstantiems ar nepatiriantiems Dievo gailestingumo? Nuo ko galėčiau(-tume) pradėti?
- c. Kas stabdo mane eiti pas tuos, kurie yra pražuvę? Ko reikėtų, kad tai pasikeistų?

6. *Turėdami galimybę pasižiūrėkime vaizdo įrašą: Popiežiaus Pranciškaus kalba jaunimui Vilniuje, Katedros aikštėje, 2018 09 22.*

7. *Melskimės popiežiaus ir arkivyskupijos paskelbta mėnesio intencija, užbaikime susitikimą malda.*

Kad kunigai savo kukliu ir nuolankiu gyvenimu solidarizuotųsi su pačiais vargingiausiais (E).

Melskimės, kad Šventoji Dvasia perkeistų mūsų širdis ir žvilgsnius, ir mes atpažintume Dievą, gyvenantį mūsų namuose, gatvėse, aikštėse ir kiekviename žmoguje.

8. **Paklausykime giesmės – Chriso Tomlino „Šio miesto Dievas“ (su lietuviškais subtitrais) arba pagiedokime kartu.**

9. *Norėdami pasigilinti į šią temą asmeniškai paskaitykite:*

Jacques Gauthier. *Troškstu. Nuo mažosios Teresėlės iki Motinos Teresės*, 2007, Katalikų pasaulio leidiniai

Tim Guénard. *Stipriau už neapykantą*. 2015, Katalikų pasaulio leidiniai

Tim Guénard. *Viltis iš gatvės*. 2004, Katalikų pasaulio leidiniai

Kauno arkivyskupijos sielovados projektas

<https://kaunoarkivyskupija.lt/keliaukime-su-popieziumi>

pastoracija@kaunoarkivyskupija.lt